

Brüsszel, 2016. június 17.
(OR. en)

10426/16

**Intézményközi referenciaszám:
2016/0011 (CNS)**

**FISC 104
ECOFIN 628**

AZ ELJÁRÁS EREDMÉNYE

Küldi:	a Tanács Főtitkársága
Dátum:	2016. június 17.
Címzett:	a delegációk
Előző dok. sz.:	10039/16 FISC 100 ECOFIN 585
Tárgy:	Javaslat – A Tanács irányelve a belső piac működését közvetlenül érintő adókikerülési gyakorlatok elleni szabályok megállapításáról – Az ECOFIN Tanács 2016. június 17-i ülésének eredménye

---

1. Az ECOFIN Tanács 2016. június 17-én megbeszélést tartott annak érdekében, hogy politikai megállapodást érjen el a belső piac működését közvetlenül érintő adókikerülési gyakorlatok elleni szabályok megállapításáról szóló tanácsi irányelvjavaslatról.
2. E megbeszélések alapján az elnökség előterjesztette a végső kompromisszumos szöveget (lásd e dokumentum I. mellékletében) a hozzá fűzött nyilatkozatokkal együtt (lásd a II. mellékletben).
3. Az elnök megállapította, hogy az elnökségi kompromisszum csaknem valamennyi delegáció számára elfogadható.
4. Ennek tükrében az elnökség hallgatólagos beleegyezési eljárást hirdetett 2016. június 20-án 24:00 órai (éjféli) határidővel.
5. Ha ezen időpontig egy delegáció sem emel kifogást (az esetleges kifogásokat a következő címeiken kérjük bejelenteni: Reijer.Janssen@minbuza.nl, Andreas.Strub@consilium.europa.eu és secretariat.dgg-fisc@consilium.europa.eu), a politikai megállapodást létrejötnek kell tekinteni; az elnökség ezt követően az Állandó Képviselők Bizottságán keresztül benyújtja a dossziét a Tanácsnak (a jogász-nyelvész szakértők általi ellenőrzést követő) „A” napirendi pontként való hivatalos elfogadásra.

6. Amint sor kerül a politikai megállapodás elérésére, a Bizottság a következő nyilatkozattal szándékozik élni:

„A Bizottság vállalja, hogy ez év vége előtt jogalkotási javaslatot terjeszt elő, mely lehetővé teszi az egyes tagállamok számára a közös hozzáadottértékadó-rendszertől való eltérést a bizonyos értékhatárt meghaladó összegű belföldi termékértékesítés, illetve szolgáltatásnyújtás vonatkozásában a fordított adózás általános jelleggel való alkalmazása céljából, biztosítva ugyanakkor a belső piac megóvását is.”.

2016/0011 (CNS)

Javaslat

A TANÁCS IRÁNYELVE

**a belső piac működését közvetlenül érintő adókikerülési gyakorlatok elleni szabályok
megállapításáról**

AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 115. cikkére,

tekintettel az Európai Bizottság javaslatára,

a jogalkotási aktus tervezetének a nemzeti parlamentek részére való megküldését követően,

tekintettel az Európai Parlament véleményére¹,

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére²,

különleges jogalkotási eljárás keretében,

---

¹ HL C , , . o.

² HL C , , . o.

mivel:

- (1) A nemzetközi adózás területét érintő jelenlegi politikai prioritások miatt előtérbe került az a szempont, miszerint biztosítani kell, hogy az adókat ott fizessék be, ahol a nyereség és az érték keletkezik. Ezért elengedhetetlen, hogy helyreálljon az adórendszerek igazságossága iránti bizalom, és a kormányok hatékonyan gyakorolhassák adóügyi szuverenitásukat. Ezen új politikai célkitűzések alapján konkrét fellépésekre irányuló ajánlások kerültek megfogalmazásra a Gazdasági Együtműködési és Fejlesztési Szervezetnek (OECD) az adóalap-erózió és a nyereségátcsoportosítás (BEPS) elleni kezdeményezése keretében. Az Európai Tanács 2013. március 13–14-i és december 19–20-i következtetéseiben üdvözölte ezt a törekvést. Az igazságosabb adózás iránti igényre reagálva a Bizottság 2015. június 17-i közleményében cselekvési tervet határozott meg az Európai Unión belüli méltányos és hatékony társasági adózásra vonatkozóan³ (a továbbiakban: a cselekvési terv).
- (2) Az adóalap-erózió és a nyereségátcsoportosítás elleni 15 OECD-fellépésről szóló zárójelentéseket 2015. október 5-én hozták nyilvánosságra. E végeredményt a Tanács is üdvözölte 2015. december 8-i következtetéseiben. Következtetéseiben a Tanács hangsúlyozta, hogy uniós szinten olyan közös, ugyanakkor rugalmas megoldásokat kell találni, amelyek összhangban vannak az OECD BEPS következtetéseivel. Támogatta továbbá az OECD BEPS következtetések hatékony és gyors végrehajtását uniós szinten, és úgy ítélte meg, hogy az uniós szintű végrehajtás eszközeként lehetőség szerint uniós irányelveket kell alkalmazni. Az egységes piac jó működése érdekében ezért alapvető fontosságú, hogy a tagállamok – minimális követelményként – a gyakorlatban is teljesítsék az adóalap-erózióra és a nyereségátcsoportosításra vonatkozó kötelezettségvállalásaikat, tágabb értelemben pedig lépjenek fel az adókikerülési gyakorlatok visszaszorítása, valamint a méltányos és eredményes uniós adózás biztosítása érdekében, és mindezt megfelelően koherens és összehangolt módon tegyék. Egy ilyen, szorosan integrált gazdaságok által alkotott piacon közös stratégiai megközelítésekre és összehangolt fellépésre van szükség a belső piac működésének javításához és a BEPS elleni kezdeményezés pozitív hatásainak optimalizálásához. Ezenfelül, csak egy közös keret segítségével lehet megakadályozni a piac töredezetté válását, és véget vetni a jelenleg tapasztalható adóügyi megítélésbeli különbségeknek és piaci torzulásoknak. Végezetül pedig, ha a nemzeti végrehajtási intézkedések Unió-szerte közös irányvonalat követnének, az jogbiztonságot nyújtana az adózók számára a tekintetben, hogy a szóban forgó intézkedések összeegyeztethetők az uniós joggal.

---

³ Bizottság közleménye az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak – Méltányos és hatékony társaságiadó-rendszer az Európai Unióban: 5 fő cselekvési terület, COM(2015) 302 final, 2015. június 17.

- (3) Szabályokat kell megállapítani a belső piacon tapasztalható agresszív adótervezés elleni védelem átlagos szintjének megerősítése érdekében. Mivel ezen szabályok alkalmazására 28 különböző társaságiadó-rendszerben lesz szükség, az általános rendelkezésekre kell korlátozni őket, míg a végrehajtást a tagállamok hatáskörében kell hagyni, mivel tagállami szinten megfelelőbben lehet az említett szabályok konkrét elemeit oly módon alakítani, hogy azok a lehető legjobban illeszkedjenek az adott társaságiadó-rendszerhez. E célkitűzés elérhetővé válna azzal, ha uniós szinten kialakításra kerülne a nemzeti társaságiadó-rendszerek minimális szintű védelme az adókikerülési gyakorlatokkal szemben. Ezért annak érdekében, hogy a belső piac egészében hatékonyabb legyen a küzdelem az adókikerülési gyakorlatok ellen, biztosítani kell a koordinációt az adóalap-erózióval és a nyereségátcsoportosítással szembeni 15 fellépés eredményeinek végrehajtását célzó tagállami intézkedések között. Ezért ki kell jelölni a belső piac meghatározott területein alkalmazandó közös védelmi minimumszintet.
- (4) Olyan szabályokat kell létrehozni, amelyek minden olyan adózóra alkalmazandók, aki vagy amely társasági adó alanya egy tagállamban. Nem célszerű ezen irányelv hatályát az olyan szervezetekre is kiterjeszteni, amelyek nem tartoznak társaságiadó-fizetési kötelezettség hatálya alá valamely tagállamban – ilyenek lennének különösen az adózási szempontból átlátható szervezetek –, mivel ez azzal járna, hogy a hatályt a nemzeti adók meglehetősen széles körére ki kellene terjeszteni. A szóban forgó szabályoknak a társaságiadó-alanyok adott esetben más tagállam(ok)ban található állandó telephelyeire is vonatkozniuk kellene. A társaságiadó-alanyok rendelkezhetnek adóügyi illetőséggel valamely tagállamban vagy létrehozásuk történetét valamely tagállam törvényei szerint. Az említett szabályoknak a valamely harmadik országban adóügyi illetőséggel rendelkező szervezetek állandó telephelyeire is vonatkozniuk kellene, amennyiben ezek egy vagy több tagállamban találhatóak.
- (5) Szabályokat kell megállapítani a belső piacon történő adóalap-erózió ellen és a belső piacról kifelé irányuló nyereségátcsoportosítás ellen. E cél megvalósításának elősegítése érdekében szabályokra van szükség a következő területeken: a kamatok levonhatóságának korlátozása, a tőke kivonás megadóztatása, a visszaélés elleni általános szabály, az ellenőrzött külföldi társaságokra vonatkozó szabályok és a hibrid struktúrákat alkalmazó adóelkerülési módszerek kezelésére vonatkozó szabályok. Abban az esetben, ha a szóban forgó szabályok alkalmazása kettős adóztatást eredményezne, az adózónak mentességet kell kapnia – az adott esettől függően – a másik tagállamban vagy harmadik országban megfizetett adó levonása révén. A szabályok célja tehát nem csupán az adókikerülési gyakorlatok megakadályozása, hanem egyúttal annak elkerülése is, hogy egyéb akadályok keletkezzenek a piacon – mint amilyen például a kettős adóztatás.

- (6) A vállalatcsoportok – annak érdekében, hogy csökkentsék összesített adókötelezettségüket – egyre gyakrabban folyamodnak adóalap-erózióhoz és nyereségátcsoportosításhoz túlzott mértékű kamatfizetés révén. A vállalatok e gyakorlatoktól való visszatartása érdekében szükség van a kamatlevonás-korlátozási szabályra, vagyis annak korlátozására, hogy milyen mértékig vonhatók le a nettó hitelfelvételi költségek. Meg kell határozni tehát egy levonhatósági rátát az adózó kamatfizetés, adózás, értékcsökkenési leírás és amortizáció előtti adóköteles eredményének (earnings before interest, tax, depreciation and amortisation, EBITDA) függvényében. A tagállamok a magasabb szintű védelem biztosítása érdekében ezt a rátát csökkenthetnék, határidőhöz köthetnék, vagy összehatárt határozhatnának meg az elhatárolható, illetve visszamenőlegesen elhatárolható le nem vont hitelfelvételi költségekre vonatkozóan. Mivel a cél minimumszabályok megállapítása, a tagállamok számára teret lehetne biztosítani egy olyan alternatív intézkedés elfogadására, amelyben a ráta alapját az adózó kamatfizetés és adózás előtti eredménye (EBIT) képezi, és azt úgy rögzítik, hogy egyenértékű legyen a kamatfizetés, adózás, értékcsökkenési leírás és amortizáció előtti eredmény (EBITDA) alapján megállapított rátával. A tagállamok továbbá – az ebben az irányelvben meghatározott kamatlevonás-korlátozási szabályon túl – célirányosan kialakított szabályokat is alkalmazhatnak a csoporton belüli adósságfinanszírozás ellen, különösen az alultőkésítésre vonatkozóan. Az adómentes bevételek nem számolhatók el a levonható hitelfelvételi költségekkel szemben. Ez azért van így, mert csak az adóköteles nyereséget kell figyelembe venni annak megállapításakor, hogy a kamatokat milyen mértékig lehet levonni.
- (7) Ha az adózó olyan csoport részét képezi, amely jogszabályban előírt összevont pénzügyi beszámolókat készít, a csoport egészének a világszintű adósságállományát figyelembe lehet venni annak megállapításakor, hogy feljogosítható-e az adózó nagyobb összegű nettó hitelfelvételi költségek levonására. Célszerű továbbá szabályokat megállapítani egy sajáttőke-alapú mentességi rendelkezésre vonatkozóan, melynek értelmében a kamatlevonás-korlátozási szabály nem alkalmazandó, ha a vállalkozás bizonyítani tudja, hogy a saját tőkéjének a teljes eszközállományhoz viszonyított aránya nagyjából megegyezik a csoportra vetített, ennek megfelelő aránnyal, vagy meghaladja azt. A kamatlevonás-korlátozási szabályt attól függetlenül alkalmazni kell az adózónál felmerülő nettó hitelfelvételi költségek vonatkozásában, hogy a költségek nemzeti szinten, az Unión belül határokon átnyúló formában vagy harmadik országban felvett hitel kapcsán keletkeznek-e, illetve hogy harmadik felektől, társult vállalkozásoktól vagy a vállalatcsoporton belülről származnak-e. Amennyiben valamely tagállamban a csoportnak egynél több tagja található, a tagállam számára lehetővé kell tenni, hogy a vállalatcsoport egyazon államban található összes tagjának az összesített pozícióját vegye figyelembe a kamat levonhatóságát korlátozó szabályok alkalmazásakor, ideértve adott esetben a szervezetenkénti külön adózást előíró adórendszer esetét is, amely lehetővé teszi az eredmény vagy a levonható kamatráfordítást el nem érő kamatráfordítás átcsoportosítását a vállalatcsoporton belüli szervezetek között.

- (8) A szabályokból fakadó adminisztratív, illetve megfelelési teher csökkentése céljából – anélkül, hogy ez jelentősen csökkentené a szabályoknak az adózásra gyakorolt hatását – célszerű lehet egy olyan minimumszabály előírása is, melynek értelmében egy bizonyos rögzített összeghatárig mindig levonható a kamat nettó összege, amikor ez magasabb levonást eredményez, mint az EBITDA alapján számított ráta. A tagállamoknak lehetősége lenne a rögzített összeghatár csökkentésére a nemzeti szinten előírt adóalap fokozottabb védelme érdekében. Mivel az adóalap-erózióra és a nyereségátcsoportosításra alapvetően az egymással társult kapcsolatban lévő szervezetek közötti túlzott kamatfizetések révén kerül sor, megfelelő és célszerű úgy rendelkezni, hogy a különálló szervezetek kizárhatók a kamatlevonás-korlátozási szabály hatálya alól, tekintettel az adókikerülés esetükben korlátozott mértékű kockázatára. Az új kamatlevonás-korlátozási szabályra való áttérés megkönnyítése érdekében a tagállamok meghatározhatnak szerzett jogokra vonatkozó záradékot is, amely a meglévő hitelekre terjedne ki, de csak olyan mértékben, amilyen mértékben a hitelfeltételek a későbbiekben nem módosulnak; vagyis egy későbbi módosítás esetében a szerzett jogokra vonatkozó záradék nem lenne alkalmazandó a hitel összegének növekedésére vagy futamidejének meghosszabbodására, hanem a hitel eredeti feltételeire korlátozódna. Az állami támogatásokra vonatkozó szabályok sérelme nélkül a tagállamok kizárhatnák a harmadik fél által nyújtott olyan hitelek utáni nettó hitelfelvételi költségeket is, amely hitelek felhasználására hosszú távú államiinfrastruktúra-projektek céljából kerül sor, mivel e finanszírozási megoldások esetében nem áll fenn, vagy alacsony szintű az adóalap-erózió vagy a nyereségátcsoportosítás kockázata. Ezzel összefüggésben a tagállamoknak megfelelően bizonyítaniuk kellene, hogy az államiinfrastruktúra-projektek finanszírozási megoldásai olyan egyedi jellemzőkkel bírnak, amelyek indokoltá teszik az e megoldások viszonylatában alkalmazott különleges elbánást, szemben a korlátozó szabályok hatálya alá tartozó más finanszírozási megoldásokkal.
- (9) Annak ellenére, hogy általánosan elfogadott nézet, hogy a pénzügyi vállalkozásokra, azaz a pénzügyi intézményekre és a biztosítókra szintén alkalmazni kellene a kamatok levonhatóságának korlátozását, az is elismert tény, hogy e két ágazat olyan különleges jellemzőkkel rendelkezik, amelyek testre szabottabb megközelítést tesznek szükségessé. Mivel e területre vonatkozóan a nemzetközi és uniós szintű tárgyalások még nem jártak kellően kiforrott eredményekkel, ebben a szakaszban még nincs mód a kifejezetten a pénzügyi és a biztosítási ágazatra szabott szabályok megállapítására, a tagállamok tehát e területeket kizárhatnák a kamatlevonás-korlátozási szabályok hatálya alól.

(10) A tőke kivonási adók azt hivatottak biztosítani, hogy amennyiben egy adózó valamely állam adójogrendszeréből azon kívülre helyezi eszközeit vagy adóügyi illetőségét, a szóban forgó állam megadóztathassa a területén keletkezett tőkenyereség révén teremtett gazdasági értéket még akkor is, ha a tőke kivonás időpontjában még nem realizálták az említett nyereséget. Ezért meg kell határozni azokat a konkrét eseteket, amelyekben az adózó a tőke kivonási adó alanya, és köteles megfizetni az áthelyezett eszközeihez kapcsolódó, de még nem realizált tőkenyereséget terhelő adót. Hasznos továbbá tisztázni, hogy nem tartozik a tőke kivonás megadóztatására vonatkozó tervezett szabály hatálya alá az eszközök, többek között pénzeszközök anyavállalat és a leányvállalatai közötti áthelyezése. Az összegek kiszámításához elengedhetetlen az áthelyezett eszközök piaci értékének a szokásos piaci ár elve alapján történő, azok áthelyezésével egyidejű meghatározása. Ahhoz, hogy e szabály használata összeegyeztethető legyen az ún. beszámítási módszerrel, célszerű lehetővé tenni a tagállamok számára, hogy azt a pillanatot vegyék figyelembe hivatkozási alapként, amikortól az áthelyezett eszközök megadóztatásának a joga megszűnik. Az adóztatás jogát nemzeti szinten kell meghatározni. A fogadó állam számára továbbá lehetővé kell tenni, hogy vitassa az áthelyezett eszközök kilépési állam által megállapított értékét, amennyiben az nem tükrözi az említett piaci értéket. A tagállamok e célból alkalmazhatnák a már meglévő vitarendezési mechanizmusokat. Az Unión belül meg kell vizsgálni a tőke kivonás megadóztatásának alkalmazását, és szemléletes módon ismertetni kell az uniós jognak való megfelelés feltételeit. Ezekben az esetekben az adózók számára biztosítani kell azt a jogot, hogy a megállapított tőke kivonási adó összegét vagy azonnal megfizessék, vagy – adott esetben kamatfizetés terhe mellett és garancia biztosításával – halasztást kérjenek az adó összegének megfizetésére, és meghatározott számú év során részletfizetés formájában rendezzék adókötelezettségüket. A tagállamok e célból felkérhetnék az érintett adózókat a szükséges információk bevallásban való közlésére. Nem indokolt felszámítani a tőke kivonási adót ideiglenes jellegű eszközáthelyezések esetében, ha azok előre meghatározott módon visszakerülnek majd az áthelyezésüket indító fél tagállamába, ha az áthelyezésre prudenciális tőke követelmények teljesítése érdekében vagy likviditáskezelési célból kerül sor, illetve értékpapír-finanszírozási ügyletek vagy biztosítékként nyújtott eszközök esetében.

- (11) Egyes adórendszerekben léteznek bizonyos visszaélés elleni általános szabályok, amelyek az olyan, visszaélésszerű adózási gyakorlatok kezelésére irányulnak, amelyekre még nem vonatkoznak kifejezetten azokat célzó rendelkezések. A visszaélés elleni általános szabályok célja tehát bizonyos hiányosságok pótlása, és ez nem kell, hogy érintse a kifejezetten a visszaélések ellen irányuló szabályok alkalmazhatóságát. Az Unión belül visszaélés elleni általános szabályokat kell alkalmazni a nem valódi jogügyletekre; ezen túlmenően azonban az adózónak rendelkeznie kell azzal a joggal, hogy kereskedelmi tevékenységéhez az adózási szempontból legmegfelelőbb struktúrát válassza. Fontos továbbá annak biztosítása, hogy a visszaélés elleni általános szabályok alkalmazása egységesen történjen belföldi, Unión belüli és harmadik országokat érintő esetekben, ily módon szavatolva, hogy a belföldi és határokon átnyúló helyzetekben ne legyen eltérő a hatályuk, valamint az alkalmazásuk eredménye. Nem cél annak megakadályozása, hogy az olyan esetekben, amelyek vonatkozásában alkalmazandók a visszaélés elleni általános szabályok, a tagállamok szankciókat alkalmazzanak. Lehetőséget kell adni a tagállamoknak arra, hogy egy ügylet nem valódi voltának megállapításához minden érvényes gazdasági indokot figyelembe vegyenek, többek között a pénzügyi tevékenységeket is.

(12) Az ellenőrzött külföldi társaságokra vonatkozó szabályok hatására az alacsony adót fizető ellenőrzött leányvállalatok nyeresége adózási szempontból visszahelyeződik az anyavállalathoz. Ily módon az anyavállalatnak keletkezik adókötelezettsége a szóban forgó nyereség után az adóügyi illetősége szerinti államban. Az érintett állam szakpolitikai prioritásai függvényében az ellenőrzött külföldi társaságokra vonatkozó szabályok egy teljes, alacsony adóterhet viselő leányvállalatra vagy bizonyos nyereségtípusokra is irányulhatnak, de korlátozódhatnak az olyan nyereségre is, amelyet mesterségesen irányítottak a leányvállalathoz. Többek között annak biztosítása érdekében, hogy az ellenőrzött külföldi társaságokra vonatkozó szabályok arányos megoldást jelentsenek a BEPS-problémákra, döntő fontosságú, hogy azon tagállamok esetében, amelyek e szabályaikat a mesterségesen valamely leányvállalatba áthelyezett nyereségre korlátozzák, a szabályok pontosan irányuljanak azokra a helyzetekre, amikor az adózó tagállamában kerül sor azon döntéshozó funkciók többségének az ellátására, amelyek az ellenőrzött leányvállalat szintjére mesterségesen áthelyezett nyereséget termelnek. Az adminisztratív terhek és a jogszabály-megfelelési költségek korlátozása érdekében célszerű lehetővé tenni, hogy ezek a tagállamok mentességet biztosítsanak egyes alacsony nyereséget termelő, illetve alacsony haszonkulccsal dolgozó szervezeteknek, amelyek alacsonyabb kockázatot jelentenek az adókikerülés szempontjából. Ennek megfelelően az ellenőrzött külföldi társaságokra vonatkozó szabályoknak ki kell terjedniük az állandó telephelyek nyereségére, amennyiben e nyereség adómentes vagy nem adóköteles az adózó tagállamában. Nem szükséges azonban az ellenőrzött külföldi társaságokra vonatkozó szabályok keretében megadóztatni a nemzeti szabályok szerint adómentességet nem élvező állandó telephelyek nyereségét, mivel ezek az állandó telephelyek adóügyi megítélése olyan, mintha ellenőrzött külföldi társaságok lennének. A tagállamok a fokozottabb védelem érdekében csökkenthetnék az ellenőrző részesedés küszöbértékét, vagy magasabb felső határt alkalmazhatnának a társasági adó ténylegesen megfizetett összegének és annak az összegnek az összevetésénél, amelyet az adófizető tagállamában kellett volna társasági adó címén megfizetni. A tagállamok az ellenőrzött külföldi társaságokra vonatkozó szabályok nemzeti jogukba való átültetésekor az adómértékre vonatkozóan alkalmazhatnának kellően magas, arányként meghatározott felső határokat. Célszerű az ilyen helyzeteket mind harmadik országokban, mind pedig az Unióban kezelni. Az alapvető szabadságok tiszteletben tartása érdekében a nyereségkategóriákhoz egy olyan, a gazdasági tartalomtól függő kivételnek kell járulnia, amely az Unión belül azon esetekre korlátozná a szabályok hatását, amikor az ellenőrzött külföldi vállalkozás nem végez érdemi gazdasági tevékenységet. Fontos, hogy az adóhatóságok és az adózók együttműködjenek az annak megállapításához szükséges tények és körülmények feltárásában, hogy alkalmazandó-e a fenti kivételszabály. Célszerű elfogadható gyakorlatnak tekinteni azt, ha a tagállamok az ellenőrzött külföldi társaságokra vonatkozó szabályok nemzeti jogukba való átültetése során bizonyos, ezen irányelvben rögzített kritériumok – köztük esetleg a társasági adó mértéke – alapján fehér-, szürke-, illetve feketelistákat vezetnek a harmadik országokról, vagy ilyen alapon fehérlistát vezetnek a tagállamokról.

- (13) A hibrid struktúrákat alkalmazó adóelkerülési módszerek léte arra vezethető vissza, hogy a kifizetések (pénzügyi eszközök) vagy a szervezetek jogi minősítései között különbségek vannak, és e különbségek a két adójogrendszer közötti kölcsönhatások során a felszínre kerülnek. Az ilyen különbségek gyakran kettős levonást (azaz mindkét államban alkalmazott levonást) eredményeznek, vagy azt, hogy anélkül kerül levonásra a nyereség az egyik államban, hogy a másikban beszámítanak azt az adóalapba. Az ilyen hibrid struktúrákat alkalmazó adóelkerülési módszerek semlegesítése érdekében olyan szabályokat kell megállapítani, amelyek révén a különbségekben érintett két állam közül az egyiknek meg kell tagadnia a kifizetés levonását, ha az ilyen eredményhez vezetne. Ezzel összefüggésben hasznos tisztázni, hogy ebben az irányelvben a hibrid struktúrákat alkalmazó adóelkerülési módszerek problémájának kezelésére szolgáló intézkedések csupán a pénzügyi eszközök, illetve szervezetek jogi minősítésében mutatkozó eltérésekből adódó helyzetek kezelésére irányulnak, és nem céljuk befolyásolni a tagállamok adórendszerének általános jellemzőit. Bár a társasági adózásról szóló magatartási kódexszel foglalkozó csoport keretében a tagállamok megállapodtak bizonyos közös iránymutatásokról a hibrid szervezetek⁴ és a hibrid állandó telephelyek⁵ Unión belüli adóügyi megítélésére vonatkozóan, valamint a hibrid szervezetek harmadik országokkal fennálló kapcsolatok esetében alkalmazandó adóügyi megítélése tekintetében, ezzel együtt is szükség van kötelező érvényű szabályok elfogadására. Igen fontos további erőfeszítéseket tenni a tagállamok és a harmadik országok közötti, hibrid struktúrákat alkalmazó adóelkerülési módszerek, valamint az egyéb, például állandó telephelyeket is érintő, hibrid struktúrákat alkalmazó adóelkerülési módszerek ügyében.
- (14) Egyértelművé kell tenni, hogy az adókikerülés elleni, ezen irányelvben előírt szabályok végrehajtása nem érintheti az adózók azon kötelezettségét, hogy megfeleljenek a szokásos piaci ár elvének, sem pedig a tagállamok azon jogát, hogy adott esetben a szokásos piaci ár elvének megfelelően felfelé igazítsanak ki egy bizonyos adókötelezettséget.

---

⁴ A magatartási kódexszel foglalkozó csoport (társasági adózás) 2014. december 11-i jelentése a Tanácsnak (16553/14, FISC 225).

⁵ A magatartási kódexszel foglalkozó csoport (társasági adózás) 2015. június 11-i jelentése a Tanácsnak (9620/15, FISC 60).

- (15) A 45/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 28. cikke (2) bekezdésének megfelelően sor került az európai adatvédelmi biztossal való egyeztetésre⁶. A személyes adatok védelméhez való jog az Európai Unió Alapjogi Chartájának 8. cikke, valamint a 95/46/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv⁷ értelmében alkalmazandó a személyes adatoknak az ezen irányelv keretében történő kezelésére.
- (16) Ezen irányelv egyik fő célja az, hogy javítsa a belső piac egészének az ellenálló képességét a határokon átnyúló adókikerülési gyakorlatokkal szemben, és ezt az egyes tagállamok önállóan nem tudják megfelelően elérni. A nemzeti társaságiadó-rendszerek eltérőek, és az egymástól független tagállami intézkedések csak tovább fokoznák a belső piac jelenlegi széttagoltságát a közvetlen adózás területén. Ezáltal a meglévő hiányosságok és torzulások továbbra is fennmaradnának a különböző nemzeti intézkedések közötti kölcsönhatások során. Mindez a koordináció hiányát eredményezné. Tekintettel arra, hogy a belső piacon a hatékonyság hiánya elsősorban határokon átnyúló problémákat okoz, a helyzet javítását célzó intézkedéseket uniós szinten kell meghozni. Ezért kulcsfontosságú, hogy olyan megoldások kerüljenek elfogadásra, amelyek a belső piac egésze tekintetében működnek, ez pedig uniós szinten jobban megvalósítható. Ezért az Unió intézkedéseket hozhat az Európai Unióról szóló szerződés 5. cikkében foglalt szubszidiaritási elvnek megfelelően. Az említett cikkben foglalt arányossági elvnek megfelelően ez az irányelv nem lépi túl az e cél eléréséhez szükséges mértéket. A belső piac tekintetében a védelem minimális szintjének megállapításával ezen irányelv csupán a koordináció alapvető, minimális szintjének az elérésére törekszik az Unióban az említett célkitűzés megvalósítása érdekében.
- (17) A Bizottságnak ezen irányelv hatálybalépése után négy évvel értékelnie kell az irányelv végrehajtását, és jelentést kell tennie arról a Tanácsnak. A tagállamoknak tájékoztatniuk kell a Bizottságot minden olyan információról, amely szükséges a szóban forgó értékeléshez,

---

⁶ Az Európai Parlament és a Tanács 2000. december 18-i 45/2001/EK rendelete a személyes adatok közösségi intézmények és szervek által történő feldolgozása tekintetében az egyének védelméről, valamint az ilyen adatok szabad áramlásáról (HL L 8., 2001.1.12., 1. o.).

⁷ Az Európai Parlament és a Tanács 1995. október 24-i 95/46/EK irányelve a személyes adatok feldolgozása vonatkozásában az egyének védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról (HL L 281., 1995.11.23., 31. o.).

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

I. FEJEZET ÁLTALÁNOS RENDELKEZÉSEK

1. cikk

Hatály

Ez az irányelv minden olyan adózóra alkalmazandó, aki vagy amely egy vagy több tagállamban társasági adó alanya, ideértve a valamely harmadik országban adóügyi illetőséggel rendelkező szervezetek egy vagy több tagállamban működő állandó telephelyeit is.

2. cikk

Fogalommeghatározások

Ezen irányelv alkalmazásában:

1. „hitelfelvételi költségek”: az adósság bármely formáját terhelő kamatráfordítások, a kamattal gazdasági értelemben egyenértékű egyéb költségek, valamint a finanszírozási forrás bevonásával összefüggésben felmerülő ráfordítások a nemzeti jog fogalommeghatározásával összhangban, ideértve nem kizárólagos jelleggel a nyereségrészesedésre jogosító hitelek után kifizetett összegeket, az olyan eszközök utáni, számított kamatot, mint például az átváltoztatható kötvények és a kamatszelvény nélküli kötvények, továbbá az olyan alternatív finanszírozási megoldások keretében felmerülő összegeket, mint az iszlám finanszírozás, továbbá a pénzügyilízingdíj-fizetések költségelemét, a kapcsolódó eszköz mérleg szerinti értékébe beszámított tőkésített kamatot, vagy a tőkésített kamat amortizációját, az adott esetben transzferárazási szabályok alkalmazása esetén a finanszírozáson keletkező megtérülést, a származtatott eszközök esetében vagy a szervezet hitelfelvételéhez kapcsolódóan alkalmazott fedezeti megoldások kapcsán számított névleges kamatösszegeket, a hitelfelvetelek kapcsán vagy a forrásbevonással összefüggő eszközökön keletkező árfolyamnyereségeket és -veszteségeket, a finanszírozási konstrukciókhoz kapcsolódó garanciadíjakat, valamint a finanszírozás igénybeviteléhez kapcsolódó ügyleti díjakat és egyéb, hasonló költségeket;

2. „nettó hitelfelvételi költségek”: az az összeg, amennyivel egy adózó levonható hitelfelvételi költségei meghaladják az adózóhoz a nemzeti joggal összhangban befolyó, gazdasági értelemben egyenértékű adóköteles kamatbevételt és egyéb adóköteles bevételeket;
3. „adómegállapítási időszak”: az adóév, a naptári év vagy bármely egyéb, adózási célú alkalmazásra megfelelő időszak;
4. „társult vállalkozás”:
  - a) olyan szervezet, amelyben az adózó szavazati jog vagy tőkerészesedés révén 25 százalékos vagy annál nagyobb közvetlen vagy közvetett részesedéssel rendelkezik, vagy amelynek nyereségéből 25 százalékos vagy annál nagyobb nyereségrészesedésre jogosult;
  - b) olyan magánszemély vagy szervezet, amely az adózó szervezetben szavazati jog vagy tőkerészesedés révén 25%-os vagy annál nagyobb közvetlen vagy közvetett részesedéssel rendelkezik, vagy amely az adózó nyereségéből 25 százalékos vagy annál nagyobb nyereségrészesedésre jogosult;

Amennyiben az adózó szervezetben és egy vagy több egyéb szervezetben egy magánszemély vagy szervezet közvetlenül vagy közvetetten 25 százalékos vagy annál nagyobb részesedéssel rendelkezik, akkor az összes ilyen szervezet – az adózót is beleértve – szintén társult vállalkozásnak tekintendő;

A **9.** cikk alkalmazásában, amennyiben a hibrid struktúrákat alkalmazó adóelkerülési módszerek részét képezi egy hibrid szervezet igénybevétele, e fogalommeghatározás úgy módosul, hogy a 25 százalékos részesedési küszöbértéket tartalmazó követelmény helyébe 50 százalékos részesedési küszöbérték lép.

5. „pénzügyi vállalkozás” a következő szervezetek bármelyike:

- a) hitelintézet vagy a 2004/39/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv⁸ 4. cikke (1) bekezdésének 1. pontjában meghatározott befektetési vállalkozás, a 2011/61/EU irányelv 4. cikke (1) bekezdésének b) pontjában foglalt meghatározás szerinti alternatív befektetésialap-kezelő (ABAK), vagy a 2009/65/EK irányelv 2. cikke (1) bekezdésének b) pontjában foglalt meghatározás szerinti átruházható értékpapírokkal foglalkozó kollektív befektetési vállalkozás (ÁÉKBV) alapkezelő társasága;
- b) a 2009/138/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv⁹ 13. cikkének 1. pontjában meghatározott biztosító;
- c) a 2009/138/EK irányelv 13. cikkének 4. pontjában meghatározott viszontbiztosító;
- d) a 2003/41/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv¹⁰ hatálya alá tartozó, foglalkoztatói nyugellátást szolgáltató intézmény – kivéve, ha az említett irányelv 5. cikkének megfelelően valamely tagállam az adott intézmény esetében úgy döntött, hogy részben vagy teljesen eltekint a szóban forgó irányelv alkalmazásától – vagy valamely foglalkoztatói nyugellátást szolgáltató intézménynek a 2003/41/EK irányelv 19. cikkének (1) bekezdésében említett megbízottja;

---

⁸ Az Európai Parlament és a Tanács 2004. április 21-i 2004/39/EK irányelve a pénzügyi eszközök piacairól, a 85/611/EGK és a 93/6/EGK tanácsi irányelv, és a 2000/12/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv módosításáról, valamint a 93/22/EGK tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 145., 2004.4.30., 1. o.).

⁹ Az Európai Parlament és a Tanács 2009. november 25-i 2009/138/EK irányelve a biztosítási és viszontbiztosítási üzleti tevékenység megkezdéséről és gyakorlásáról (Szolvencia II) (HL L 335., 2009.12.17., 1. o.).

¹⁰ Az Európai Parlament és a Tanács 2003. június 3-i 2003/41/EK irányelve a foglalkoztatói nyugellátást szolgáltató intézmények tevékenységéről és felügyeletéről (HL L 235., 2003.9.23., 10. o.).

- e) a 883/2004/EK és a 987/2009/EK rendelet hatálya alá tartozó szociális biztonsági rendszernek minősülő nyugdíjrendszereket működtető nyugdíjintézetek, valamint az ilyen nyugdíjrendszer működtetése céljára létrehozott bármely egyéb jogi személy;
- f) a 2011/61/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv¹¹ 4. cikke (1) bekezdésének b) pontjában meghatározott alternatív befektetésialap-kezelő által kezelt alternatív befektetési alap (ABA) vagy a vonatkozó tagállami jogszabály alapján felügyelt ABA;
- g) a 2009/65/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv¹² 1. cikkének (2) bekezdése szerinti ÁÉKBV;
- h) a 648/2012/EU irányelv¹³ 2. cikkének 1. pontjában meghatározott központi szerződő fél;
- i) a 909/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet¹⁴ 2. cikke (1) bekezdésének 1. pontjában meghatározott központi értéktár.

---

¹¹ Az Európai Parlament és a Tanács 2011. június 8-i 2011/61/EU irányelve az alternatív befektetésialap-kezelőkről, valamint a 2003/41/EK és a 2009/65/EK irányelv, továbbá az 1060/2009/EK és az 1095/2010/EU rendelet módosításáról (HL L 174., 2011.7.1., 1. o.).

¹² Az Európai Parlament és a Tanács 2009. július 13-i 2009/65/EK irányelve az átruházható értékpapírokkal foglalkozó kollektív befektetési vállalkozásokra (ÁÉKBV) vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról (HL L 302., 2009.11.17., 32. o.).

¹³ Az Európai Parlament és a Tanács 2012. július 4-i 648/2012/EU rendelete a tőzsdén kívüli származtatott ügyletekről, a központi szerződő felekről és a kereskedési adattárakról (HL L 201., 2012.7.27., 1. o.).

¹⁴ Az Európai Parlament és a Tanács 2014. július 23-i 909/2014/EU rendelete az Európai Unión belüli értékpapír-kiegyenlítés javításáról és a központi értéktárakról, valamint 98/26/EK és a 2014/65/EU irányelv, valamint a 236/2012/EU rendelet módosításáról (HL L 257., 2014.8.28., 1. o.).

6. „eszközök áthelyezése”: olyan művelet, amellyel valamely tagállam elveszíti az áthelyezett eszközök megadóztatásának jogát, miközben az eszközök jogi vagy gazdasági tulajdonosa ugyanaz az adózó marad;
7. „adóügyi illetőség áthelyezése”: olyan művelet, amellyel egy adózó valamely tagállamban megszűnik adóügyi illetőséggel rendelkezni, miközben egy másik tagállamban vagy harmadik országban adóügyi illetőségre tesz szert;
8. „állandó telephely által folytatott gazdasági tevékenység áthelyezése”: olyan művelet, amellyel egy adózónak valamely tagállamban megszűnik az adóalanyisága, miközben valamely másik tagállamban vagy harmadik országban adóalannyá válik anélkül, hogy a szóban forgó tagállamban vagy harmadik országban adóügyi illetőségre tenne szert;
9. „hibrid struktúrákat alkalmazó adóelkerülési módszer”: olyan adóügyi helyzet, amelyben egy valamely tagállambeli adózó és egy másik tagállambeli társult vállalkozás között, vagy egy különböző tagállambeli illetőségű felek közötti konstrukció keretében egy pénzügyi eszköz vagy szervezet jogi megítélésének a tagállamonkénti eltéréséből fakadóan az alábbi eredmények valamelyike megvalósul:
  - a) ugyanazon kifizetés, ráfordítás vagy veszteség adóból történő levonására sor kerül mind abban a tagállamban, ahol a fizetés forrása található, a ráfordítás felmerül vagy a veszteséget elszenvedték, mind pedig egy másik tagállamban („kettős levonás”);
vagy
  - b) egy kifizetés adóból való levonására az annak forrása szerinti tagállamban anélkül kerül sor, hogy sor kerülne ugyanazon kifizetésnek az ennek megfelelő adóztatási célú beszámítására a másik tagállamban („beszámítás nélküli levonás”).

3. cikk

Minimális szintű védelem

Ez az irányelv nem zárja ki olyan nemzeti vagy megállapodáson alapuló rendelkezések alkalmazását, amelyek a belföldi társaságiadó-alap tekintetében magasabb szintű védelem biztosítására irányulnak.

II. FEJEZET

ADÓKIKERÜLÉS ELLENI INTÉZKEDÉSEK

4. cikk

Kamatlevonás-korlátozási szabály

- (1) A nettó hitelfelvételi költségek – abban az adózási időszakban, amelyekben felmerülnek – csak az adózó kamatfizetés, adózás, értékcsökkenési leírás és amortizáció előtti eredményének (EBITDA) 30 százalékáig vonhatók le.

E cikk alkalmazása céljából a tagállamok adózóként kezelhetik továbbá:

- a) azon szervezetet, amely a szabályozást vállalatcsoport nevében jogosult vagy köteles alkalmazni, a nemzeti adójog erre vonatkozó meghatározásával összhangban;
- b) azon vállalatcsoport tagszervezetét – a nemzeti adójog vonatkozó meghatározásával összhangban –, amely adózási célból nem vonja össze a tagjainál keletkezett eredményt.

Ilyen esetben a nettó hitelfelvételi költségek és az EBITDA összegét ki lehet számítani a vállalatcsoport szintjén, úgy, hogy az magában foglalja az összes csoporttag eredményeit.

- (2) Az EBITDA kiszámítása úgy történik, hogy az adózó tagállamában társaságiadó-köteles nyereséghez újból hozzáadják a nettó hitelfelvételi költségek adóval korrigált összegeit, valamint az értékcsökkenés és az amortizáció adóval korrigált összegeit. Az adózó kamatfizetés, adózás, értékcsökkenési leírás és amortizáció előtti eredményébe nem számítandó bele az adómentes nyereség.
- (3) Az (1) bekezdéstől eltérve az adózó számára biztosítható a jog:
- a) a nettó hitelfelvételi költségekből legfeljebb 3 000 000 EUR-nak az adóból történő levonására;
  - b) a nettó hitelfelvételi költségek teljes összegének az adóból történő levonására, amennyiben az adózó különálló szervezet.

Az (1) bekezdés második albekezdésének alkalmazása céljából a 3 000 000 EUR összeg a csoport egésze vonatkozásában értelmezendő.

Az első albekezdés b) pontjának alkalmazása céljából a különálló szervezet olyan adózót jelent, amely nem tagja semmilyen, pénzügyi beszámoló készítésekor összevont alapon kezelendő vállalatcsoportnak, és nincsenek sem társult vállalkozásai, sem állandó telephelyei.

- (4) A tagállamok kizárhatják az (1) bekezdés hatálya alól a nettó hitelfelvételi költségekből azokat a költségeket, amelyek az alábbiak valamelyike kapcsán merültek fel:
- a) olyan hitelek, amelyek megkötésére 2016. június 17. előtt került sor; de a kizárás nem terjedhet ki e hitelek utólagos módosításaira;
  - b) olyan hitelek, amelyek célja hosszú távú államiinfrastruktúra-projekt finanszírozása, valamint a projekt üzemeltetőjének, a hitelfelvételi költségeknek, az eszközöknek és a nyereségnek a helye egyaránt az Európai Unión belül található.

A b) pont alkalmazása céljából hosszú távú államiinfrastruktúra-projekt alatt olyan projekt értendő, amelynek célja egy nagyszabású létesítmény valamely tagállam által közérdekűnek minősített létrehozása, fejlesztése, működtetése és/vagy karbantartása.

Amennyiben a b) pont alkalmazása indokolt, a hosszú távú államiinfrastruktúra-projektből származó nyereséget minden esetben ki kell zárni az adózó kamatfizetés, adózás, értékcsökkenési leírás és amortizáció előtti eredményének számításából, és a nettó hitelfelvételi költségekből a be nem számított összegek nem számíthatók be az (5) bekezdés b) pontjában említett, harmadik felekkel szemben fennálló csoportszintű nettó hitelfelvételi költségekbe sem.

- (5) Ha az adózó pénzügyi beszámoló készítésekor összevont alapon kezelendő vállaltcsoport tagja, biztosítható számára a jog, hogy:
- a) a nettó hitelfelvételi költségeket teljes mértékben levonhassa, amennyiben igazolni tudja, hogy saját tőkéjének a teljes eszközállományához viszonyított aránya egyenlő a csoportra vetített, ennek megfelelő aránnyal vagy magasabb annál azzal, hogy:
    - i. az adózó saját tőkéjének a teljes eszközállományához viszonyított aránya akkor tekintendő egyenlőnek a csoportra vetített, ennek megfelelő aránnyal, ha az adózó saját tőkéjének a teljes eszközállományához viszonyított aránya legfeljebb 2 százalékponttal alacsonyabb; és
    - ii. az eszközök és kötelezettségek értékének meghatározása ugyanazzal a módszerrel történik, mint a (8) bekezdésben említett összevont pénzügyi kimutatásokban;vagy
  - b) a nettó hitelfelvételi költségeket nagyobb összeg erejéig vonhassa le, mint amennyit az (1) bekezdés alapján volna jogosult levonni. Ezt a nettó hitelfelvételi költségek levonhatóságát illetően megállapítandó magasabb összeghatárt annak a – pénzügyi beszámoló készítésekor összevont alapon kezelendő – vállaltcsoportnak a viszonylatában kell megállapítani, amelynek az adózó tagja, és ezt két lépésben kell végrehajtani:
    - i. az első lépésben meg kell határozni a csoportrátát; e célból a csoportszinten vett harmadik felekkel szembeni nettó hitelfelvételi költségek összegét el kell osztani a csoport kamatfizetés, adózás, értékcsökkenési leírás és amortizáció előtti eredményével; majd pedig
    - ii. a második lépésben a csoportrátát meg kell szorozni az adózó (2) bekezdés szerint számított kamatfizetés, adózás, értékcsökkenési leírás és amortizáció előtti eredményével.

- (6) Az adózó tagállama szabadon választhat az alábbi szabályozási lehetőségek közül:
- a) a nettó hitelfelvétel költségek azon részének elhatárolása – időbeli korlátozás nélkül –, amely rész a folyó adómegállapítási időszakban az (1)–(5) bekezdés alapján nem vonható le; vagy
  - b) a nettó hitelfelvétel költségek azon részének elhatárolása – időbeli korlátozás nélkül –, illetve visszamenőleges elhatárolása – legfeljebb három évre –, amely rész a folyó adómegállapítási időszakban az (1)–(5) bekezdés alapján nem vonható le; vagy
  - c) a nettó hitelfelvétel költségek azon részének elhatárolása – időbeli korlátozás nélkül –, amely rész a folyó adómegállapítási időszakban az (1)–(5) bekezdés alapján nem vonható le, valamint azon, a levonható kamatráfordítást el nem érő kamatráfordítás elhatárolása – legfeljebb öt évig –, amely a folyó adómegállapítási időszakban az (1)–(5) bekezdés alapján nem vonható le.
- (7) A tagállamok a pénzügyi vállalkozásokat kizárhatják az (1)–(6) bekezdés hatálya alól, abban az esetben is, ha azok pénzügyi beszámoló készítésekor összevont alapon kezelendő vállalatcsoport tagjai.
- (8) E cikk alkalmazása céljából a pénzügyi beszámoló készítésekor összevont alapon kezelendő vállalatcsoport olyan vállalatcsoportot jelent, amelynek minden tagja teljes mértékben a nemzetközi pénzügyi beszámolási standardokkal vagy valamely tagállam nemzeti pénzügyi beszámolási szabályrendszerével összhangban készülő összevont pénzügyi beszámoló hatálya alá tartozik. Az adózó számára biztosítani kell a jogot, hogy az összevont pénzügyi beszámoló készítése céljából más beszámolási standardot kövessen.

5. cikk

A tőke kivonás megadóztatása

- (1) Az adózó köteles adót fizetni az áthelyezett eszközök kivonáskor fennálló piaci értékének az eszközök adómegállapításhoz használt értékével csökkentett összege után az alábbi körülmények bármelyikének fennállása esetén:

- a) ha az adózó a székhelyéről egy másik tagállamban vagy harmadik országban lévő állandó telephelyére helyez át eszközöket, amennyiben a székhely szerinti tagállamnak az áthelyezés következtében a továbbiakban már nincs joga az áthelyezett eszközök megadóztatására;
  - b) ha az adózó a valamely tagállamban található állandó telephelyéről egy másik tagállamban vagy harmadik országban lévő székhelyére vagy másik állandó telephelyére helyez át eszközöket, amennyiben az állandó telephely szerinti tagállamnak az áthelyezés következtében a továbbiakban már nincs joga az áthelyezett eszközök megadóztatására;
  - c) ha az adózó másik tagállamba vagy harmadik országba helyezi át az adóügyi illetőségét, kivéve azon eszközök tekintetében, amelyek továbbra is ténylegesen kapcsolódnak az első tagállamban található állandó telephelyhez;
  - d) ha az adózó egy tagállamból egy másik tagállamba vagy harmadik országba helyezi át az állandó telephelye által folytatott üzleti tevékenységet, amennyiben az állandó telephely szerinti tagállamnak az áthelyezés következtében a továbbiakban már nincs joga az áthelyezett eszközök megadóztatására.
- (2) Az adózó számára lehetővé kell tenni az (1) bekezdésben említett tőke kivonási adó halasztott – 5 éves időtartam során, részletekben történő – megfizetését az alábbi körülmények bármelyikének fennállása esetén:
- a) az adózó a székhelyéről egy másik tagállamban vagy egy olyan harmadik országban lévő állandó telephelyére helyez át eszközöket, amely részes fele az Európai Gazdasági Térségről szóló megállapodásnak (a továbbiakban: EGT-megállapodás);
  - b) az adózó a valamely tagállamban található állandó telephelyéről egy másik tagállamban vagy olyan harmadik országban lévő székhelyére vagy másik állandó telephelyére helyez át eszközöket, amely részes fele az EGT-megállapodásnak;

- c) az adózó másik tagállamba vagy olyan harmadik országba helyezi át az adóügyi illetőségét, amely részes fele az EGT-megállapodásnak;
- d) az adózó másik tagállamba vagy olyan harmadik országba helyezi át az állandó telephelye által folytatott üzleti tevékenységet, amely részes fele az EGT-megállapodásnak.

Ez a bekezdés akkor alkalmazandó az EGT-megállapodásban részes fél harmadik országok tekintetében, ha az adott harmadik ország a 2010/24/EU irányelv szerinti kölcsönös segítségnyújtással egyenértékűnek tekinthető, adókövetelések behajtására irányuló kölcsönös segítségnyújtásról szóló megállapodást kötött az adózó tagállamával vagy az Európai Unióval.

- (3) Amennyiben az adózó a (2) bekezdés szerinti halasztott adófizetést teljesít, az esettől függően az adózó tagállama vagy az állandó telephely szerinti tagállam jogszabályainak megfelelően kamatot lehet felszámítani.

Ha bizonyíthatóan és ténylegesen fennáll a behajthatatlanná válás kockázata, a (2) bekezdés szerinti halasztott fizetés feltételeként garancia nyújtása is megkövetelhető az adózótól.

A második albekezdés nem alkalmazandó abban az esetben, ha az adózó tagállamának vagy az állandó telephely szerinti tagállamnak a jogszabályai rendelkeznek arról a lehetőségről, hogy az adótartozást egy olyan másik adózón hajtsák be, amely ugyanannak a csoportnak a tagja és adóügyi illetőséggel rendelkezik a szóban forgó tagállamban.

- (4) A (2) bekezdés alkalmazásakor a következő esetekben azonnal meg kell szüntetni a fizetés halasztását, és ilyenkor az adótartozás behajthatóvá válik:
  - a) az áthelyezett eszközöket vagy az adózó állandó telephelye által folytatott, áthelyezett üzleti tevékenységet eladják vagy más módon elidegenítik;
  - b) az áthelyezett eszközöket a későbbiekben egy harmadik országba helyezik át;

- c) az adózó adóügyi illetőségét vagy az állandó telephelye által folytatott üzleti tevékenységet a későbbiekben egy harmadik országba helyezik át;
- d) az adózó csődbe megy vagy felszámolják;
- e) az adózó ésszerű időn belül – amely nem haladhatja meg a 12 hónapot – nem teljesítette részletfizetési kötelezettségét és nem rendezi helyzetét.

A b) és c) pont nem alkalmazandó az EGT-megállapodásban részes fél harmadik országok tekintetében, ha az adott harmadik ország a 2010/24/EU irányelv szerinti kölcsönös segítségnyújtással egyenértékűnek tekinthető, adókövetelések behajtására irányuló kölcsönös segítségnyújtásról szóló megállapodást kötött az adózó tagállamával vagy az Európai Unióval.

- (5) Amennyiben az eszközök, az adóügyi illetőség vagy az állandó telephely által folytatott üzleti tevékenység áthelyezése egy másik tagállamba történik, a szóban forgó tagállam elfogadja azt az értéket, amelyet az adózó tagállama vagy az állandó telephely szerinti tagállam az eszközök adómegállapításhoz használt kiindulási értékeként megállapított, kivéve abban az esetben, ha az nem tükrözi a piaci értéket.
- (6) Az (1)–(5) bekezdés alkalmazásában a „piaci érték” az az összeg, amelyért üzleti szándékkal rendelkező, egymástól független vevők és eladók közötti közvetlen ügylet keretében egy eszköz elcserélhető vagy kölcsönös kötelezettségvállalások kiegyenlíthetők.
- (7) Amennyiben az eszközöknek 12 hónapon belül vissza kell kerülniük az áthelyező fél tagállamába, ez a cikk nem alkalmazandó az értékpapír-finanszírozáshoz vagy biztosítékként nyújtott eszközökhöz kapcsolódó ügyletekre, illetve az olyan helyzetekre, amikor az eszközök áthelyezésére prudenciális tőkekövetelmények teljesítése érdekében vagy likviditáskezelés céljából kerül sor.

6. cikk

Visszaélés elleni általános szabály

- (1) A társaságiadó-kötelezettség számításával összefüggésben a tagállamok figyelmen kívül hagyják az olyan jogügyleteket vagy jogügylet-sorozatokat, amelyek – mivel fő céljuk vagy egyik fő céljuk az alkalmazandó adójogszabályok tárgyával vagy céljával ellentétes adóelőny megszerzése – az összes tény és körülmény mérlegelése alapján nem tekinthetők valódinak. Egy jogügylet több lépésből vagy részből is állhat.
- (2) Az (1) bekezdés alkalmazásában egy jogügyletet vagy jogügylet-sorozatot annyiban kell nem valódinak tekinteni, amennyiben nem a gazdasági valóságot tükröző, valós kereskedelmi okokból jött létre.
- (3) A jogügyletek vagy jogügylet-sorozatok (1) bekezdésnek megfelelően történő figyelmen kívül hagyása esetén az adókötelezettséget a nemzeti joggal összhangban kell meghatározni.

7. cikk

Az ellenőrzött külföldi társaságokra vonatkozó szabály

- (1) Az adózó tagállama akkor kezel egy olyan szervezetet vagy állandó telephelyet, amelynek nyeresége az adott tagállamban adómentes vagy nem adóköteles, ellenőrzött külföldi társaságként, ha a következő feltételek teljesülnek:
  - a) szervezet esetében az adózó – egyedül vagy kapcsolt vállalkozásaival együtt – a szervezet szavazati jogainak 50 %-át meghaladó közvetlen vagy közvetett részesedéssel rendelkezik, vagy közvetlenül vagy közvetve a tőke több mint 50 %-ának tulajdonosa, vagy a szervezet nyereségének 50 %-ot meghaladó részére jogosult; és és

- b) a szervezet vagy az állandó telephely által a nyeresége után ténylegesen megfizetett társasági adó összege kisebb, mint az a különbözet, amellyel az az összeg, amelyet a szervezetnek vagy az állandó telephelynek a nyereség után az adózó tagállamának alkalmazandó társaságiadó-rendszere szerint fizetnie kellett volna, meghaladja azt az összeget, amelyet a szervezet vagy az állandó telephely a nyeresége után ténylegesen megfizetett.

Az első albekezdés b) pontjának alkalmazásában nem kell figyelembe venni az ellenőrzött külföldi társaságok olyan állandó telephelyeit, amelyek az ellenőrzött külföldi társaság adójogrendszere alapján adómentesek vagy nem adókötelesek. Ezenkívül a társasági adó azon összegének, amelyet az adófizető tagállamában kellett volna megfizetni, az adófizető tagállamának szabályai szerint számított összeget kell tekinteni.

- (2) Ha az adózó tagállama egy szervezetet vagy állandó telephelyet az (1) bekezdés alapján ellenőrzött külföldi társaságként kezel, akkor az adóalapba beleszámítja a következőket:

- a) a szervezet azon fel nem osztott nyeresége, illetve az állandó telephely azon nyeresége, amely a következő kategóriákból származik:
- i. kamat, illetve pénzügyi eszközökből származó bármely más nyereség;
  - ii. jogdíj, illetve szellemi tulajdonból származó bármely más jövedelem;
  - iii. osztalék, valamint részvény elidegenítéséből származó nyereség;
  - iv. pénzügyi lízingből származó nyereség;
  - v. biztosítási, banki és egyéb pénzügyi tevékenységből származó nyereség;
  - vi. számlázási szolgáltatóktól származó olyan nyereség, amely áruk és szolgáltatások társult vállalkozások számára való értékesítéséből, illetve tőlük való beszerzéséből származik, amennyiben e szolgáltatók nem vagy csak kis mértékben képviselnek hozzáadott gazdasági értéket;

Az a) pont nem alkalmazható abban az esetben, ha a releváns tények és körülmények tanúsága alapján az ellenőrzött külföldi társaság érdemi gazdasági tevékenységet folytat, és ehhez személyzettel, felszereltséggel, eszközállománnyal és helyiségekkel rendelkezik.

Amennyiben az ellenőrzött külföldi társaság olyan harmadik országbeli illetőségű, amely harmadik ország nem részes fél az EGT-megállapodásban, a tagállamok eltekinthetnek az a) pont második albekezdésének alkalmazásától.

vagy

- b) a szervezet vagy állandó telephely olyan, nem valódi jogügyletekből származó fel nem osztott nyeresége, amelyek elsődleges célja adóelőny szerzése.

A b) pont alkalmazásában egy jogügyletet vagy jogügylet-sorozatot annyiban kell nem valódinak tekinteni, amennyiben a szervezet vagy az állandó telephely nem rendelkezne azokkal eszközökkel, illetve nem vállalta volna azokat a kockázatokat, amelyekből nyereségének egy része vagy egésze származik, abban az esetben, ha nem állna egy olyan társaság ellenőrzése alatt, amelyben azokat a jelentős személyi funkciókat ellátják, amelyek az említett eszközök és kockázatok szempontjából lényegesek és az ellenőrzött társaság nyereségének termeléséhez nagy mértékben hozzájárulnak.

- (3) Ha valamely tagállam szabályai értelmében az adózó adóalapját a (2) bekezdés a) pontja alapján kell kiszámítani, akkor a tagállam választhatja azt a lehetőséget, hogy nem kezel az (1) bekezdés értelmében vett ellenőrzött külföldi társaságként egy szervezetet, illetve állandó telephelyet, amennyiben a szervezetnél, illetve állandó telephelynél keletkező nyereségnek legfeljebb az egyharmada tartozik a (2) bekezdés a) pontja szerinti kategóriákba.

Ha valamely tagállam szabályai értelmében az adózó adóalapját a (2) bekezdés a) pontja alapján kell kiszámítani, akkor a tagállam választhatja azt a lehetőséget, hogy nem kezel ellenőrzött külföldi társaságként egy pénzügyi vállalkozást, amennyiben a vállalkozásnak a (2) bekezdés a) pontja szerinti kategóriákból származó nyereségének legfeljebb az egyharmada származik az adózóval vagy annak társult vállalkozásaival folytatott ügyletekből.

- (4) A tagállamok kizárhatják az (2) bekezdés b) pontjának hatálya alól azt a szervezetet, illetve állandó telephelyet,
- a) amelynek számviteli nyeresége nem haladja meg a 750 000 EUR összeghatárt, nem kereskedésből származó nyeresége pedig nem haladja meg a 75 000 EUR összeghatárt; vagy
  - b) amelynek számviteli nyeresége nem haladja meg az adott adómegállapítási időszakra elszámolt működési költségek 10 százalékát.

A b) pont alkalmazásában a működési költségek nem tartalmazhatják a szervezet adóügyi illetősége, illetve az állandó telephely elhelyezkedése szerinti ország határain kívül értékesített termékek költségeit, valamint a társult vállalkozások részére teljesített kifizetéseket.

8. cikk

Ellenőrzött külföldi társaságok jövedelmének kiszámítása

- (1) Ha a 7. cikk (2) bekezdésének a) pontja alkalmazandó, akkor az adózó adóalapjába beszámítandó nyereséget az adózó adóügyi illetősége, illetve elhelyezkedése szerinti tagállam társasági adóra vonatkozó jogszabályaiban foglalt szabályoknak megfelelően kell kiszámítani. A szervezet, illetve az állandó telephely veszteségeit nem kell beszámítani az adóalapba, hanem a nemzeti jog rendelkezéseivel összhangban el kell határolni őket a későbbi adómegállapítási időszakokra, és azok során figyelembe lehet venni.
- (2) Ha a 7. cikk (2) bekezdésének b) pontja alkalmazandó, akkor az adózó adóalapjába beszámítandó nyereség azokra az összegekre korlátozódik, amelyek az ellenőrzést gyakorló társaság által ellátott jelentős személyi funkciókhoz kapcsolódó eszközök és kockázatok révén keletkeznek. Az ellenőrzött külföldi társaság nyereségének felosztása a szokásos piaci ár elve alapján végzett számítással történik.

- (3) Az adóalapba beszámítandó nyereséget az adózónak a szervezetben fennálló – a 7. cikk (1) bekezdésének a) pontja szerinti – tulajdoni részesedése arányában kell kiszámítani.
- (4) A jövedelmet az adózó azon adómegállapítási időszakában kell figyelembe venni, amelyben a szervezet adóéve véget ér.
- (5) Ha a szervezet az adózónak nyereségrészesedést juttat, és e kiosztott nyereséget beszámítják az adóalapba, akkor a jövedelem azon összegeit, amelyeket korábban a 7. cikk értelmében az adóalapba beszámítottak, a kettős adóztatás elkerülése érdekében a nyereségrészesedés után fizetendő adó kiszámításakor le kell vonni az adóalapból.
- (6) Ha az adózó elidegeníti a szervezetben meglévő részesedését vagy az állandó telephely által működtetett üzletágot, és az elidegenítésből származó bevételnek valamely részét korábban a 7. cikk értelmében beszámították az adóalapba, akkor ezt a korábban beszámított összeget a kettős adóztatás elkerülése érdekében a szóban forgó bevétel után fizetendő adó kiszámításakor le kell vonni az adóalapból.
- (7) Az adózó tagállama engedélyezheti, hogy a szervezet vagy az állandó telephely által megfizetett adót az adózó levonja az adóügyi illetősége, illetve elhelyezkedése szerinti államban fennálló adókötelezettségéből. A levonás összegét a nemzeti jogszabályokkal összhangban kell kiszámítani.

9. cikk

Hibrid struktúrákat alkalmazó adóelkerülési módszerek

- (1) Amennyiben hibrid struktúrák alkalmazásával kettős levonásra kerülne sor, a levonást csak abban a tagállamban lehet végrehajtani, amelyben a kifizetés forrása van.
- (2) Amennyiben hibrid struktúrák alkalmazásával beszámítás nélküli levonásra kerülne sor, a kifizető tagállama megtagadja a fizetés levonását.

III. FEJEZET

ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK

10. cikk

Felülvizsgálat

- (1) A Bizottság ezen irányelv hatálybalépése után négy évvel értékeli az irányelv végrehajtását és különösen a 4. cikk hatását, és jelentést tesz arról a Tanácsnak. A Bizottság a jelentését adott esetben jogalkotási javaslat kíséretében nyújtja be.
- (2) A tagállamok közölnek a Bizottsággal minden olyan információt, amely szükséges ezen irányelv végrehajtásának értékeléséhez.
- (3) A 11. cikk (6) bekezdésében említett tagállamok 2017. július 1-ig közlik a Bizottsággal az adóalap-erózió és a nyereségátcsoportosítás kockázatának kiküszöbölésére alkotott célirányos nemzeti szintű szabályok hatékonyságának értékeléséhez szükséges összes információt.

11. cikk

Átültetés

- (1) A tagállamok legkésőbb 2018. december 31-ig elfogadják és kihirdetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek megfeleljenek. E rendelkezések szövegét haladéktalanul eljuttatják a Bizottságnak.

A rendelkezéseket 2019. január 1-től alkalmazzák.

Amikor a tagállamok elfogadják ezeket a rendelkezéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

- (2) A tagállamok eljuttatják a Bizottságnak nemzeti joguknak azokat a főbb rendelkezéseit, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fognak el.
- (3) Azok a tagállamok, amelyek pénzneme nem az euro, az ezen irányelvben említett, euróban (EUR) megadott összegeket az ezen irányelv elfogadásának napján érvényes árfolyamon átszámíthatják a nemzeti pénznemükre.
- (4) Az 5. cikk (2) bekezdésétől eltérve Észtország mindaddig, amíg nem adóztatja meg a felhalmozott eredményt, eredményfelosztásnak tekintheti és jövedelemadó-kötelesként kezelheti – anélkül, hogy az adó megfizetésére halasztást engedélyezne az adózónak – a pénzbeli vagy nem pénzbeli eszközök (így többek között a készpénz) minden olyan áthelyezését, amelyre valamely Észtországban található állandó telephelytől a társaság egy másik, valamely más tagállamban vagy az EGT-megállapodásban részes harmadik országban található telephelyéhez vagy székhelyéhez kerül sor.
- (5) A tagállamok az (1) bekezdéstől eltérve legkésőbb 2019. december 31-ig elfogadják és kihirdetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy az 5. cikknek megfeleljenek. E rendelkezések szövegét haladéktalanul eljuttatják a Bizottságnak.

A rendelkezéseket 2020. január 1-től alkalmazzák.

Amikor a tagállamok elfogadják ezeket a rendelkezéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

- (6) A 4. cikk rendelkezéseitől eltérve azok a tagállamok, amelyekben ezen irányelv hatálybalépésének időpontjában olyan célirányos nemzeti szintű szabályok vannak hatályban az adóalap-erózió és a nyereségátcsoportosítás kockázatának kiküszöbölésére, amelyek az ebben az irányelvben meghatározott kamatlevonás-korlátozási szabály érvényesítése céljából is hatékonyan alkalmazhatók, e célirányos szabályukat az OECD-tagok közötti, az adóalap-erózió és a nyereségátcsoportosítás elleni cselekvési terv 4. fellépésre vonatkozó minimumkövetelményről való megállapodásnak az OECD hivatalos honlapján való közzétételét követő egy teljes pénzügyi év végéig, de legkésőbb 2024. január 1-jéig folytatólagosan alkalmazhatják.

12. cikk

Hatálybelépés

Ez az irányelv az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

13. cikk

Címzettek

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt Brüsszelben,

a Tanács részéről

az elnök

**(Tervezet) A Tanács jegyzőkönyvében rögzítendő tanácsi nyilatkozat
hibrid struktúrákat alkalmazó adóelkerülési módszerekről**

„A Tanács felkéri a Bizottságot, hogy – a megállapodás 2016 végéig történő elérése érdekében – 2016 októberéig terjesszen elő javaslatot a harmadik országok bevonásával megvalósított hibrid struktúrákat alkalmazó adóelkerülési módszerekről annak érdekében, hogy olyan szabályok kerüljenek kialakításra, amelyek összhangban vannak az OECD által az adóalap-erózió és a nyereségátcsoportosítás elleni cselekvési tervének 2. fellépéséről szóló jelentésében megfogalmazott ajánlások szabályaival, és azoknál nem kevésbé hatékonyak.”

**(Tervezet) A Tanácsnak és a Bizottságnak a Tanács jegyzőkönyvében rögzítendő nyilatkozata
a nemzetközi szinten egyenlő feltételek biztosítására vonatkozóan**

„Az irányelv célja az, hogy uniós szinten biztosítsa az OECD adóalap-erózióra és nyereségátcsoportosításra vonatkozó ajánlásainak koordinált és koherens végrehajtását, amely harmonizált minimumkövetelmények bevezetése révén fejlesztené az egységes piacot. Az EU ugyanakkor azért, hogy az OECD ajánlásait jogilag kötelező erejű aktusba ülteti át, tovább lép az OECD megközelítéséhez képest. A nem szándékolt hatások elkerülése céljából, illetve azt biztosítandó, hogy az EU ne kerüljön versenyhátrányba kereskedelmi partnereihez képest, a tagállamok és a Bizottság szorosán figyelemmel fogják kísérni az adóalap-erózióra és nyereségátcsoportosításra vonatkozó ajánlások globális szintű végrehajtását. A tagállamoknak és a Bizottságnak a nemzetközi szinten is egyenlő feltételek biztosítása érdekében aktívan együtt kell működniük az OECD-vel ezen ajánlások gyors, hatékony és inkluzív módon való végrehajtásának az elősegítése céljából.”